

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919010282
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5919010282.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudkýň Mgr. Anny Mihálikovej a JUDr. Eriky Bebčákovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. júla 2022 odvolanie prokurátora, obžalovaného M. Y. a poškodeného Q. Z. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021 v časti - vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a treste obžalovanému M. Y., nar. XX.X.XXXX v P., trvale bytom L. XXX,

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenému Q. Z., nar. X.XX.XXXX, bytom I. XXX, L., škodu vo výške 2003,40 Eur (dvetisíctri eur, štyridsať centov).

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného M. Y. a prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/2019 bol obžalovaný M. Y. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 06.07.2018 v čase okolo 23.55 hod. na ulici M. Madačova v Ružomberku pri stánku s rýchlym občerstvením Arcade bufet pri výkone služby príslušníka Mestskej polície Ružomberok, kedy zasahoval vo veci oznámenia o rušení verejného poriadku a fyzického napádania sa viacerých osôb, v rozpore s ustanovením § 7 písm. b) zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších zmien a doplnkov a bez splnenia podmienok ustanovenia § 14 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, zboku udrel rukou Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, L., na oblasť pravého tela sánky, čím mu spôsobil dvojité zlomeniny sánky s miernym posunom úlomkov s potrebou operačného výkonu, práceneschopnosti a obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 6 týždňov.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na 2 roky. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného Q. Z. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný, ako aj jeho obhajca, a to proti výrokom o vine a treste, ktoré následne zdôvodnil písomným podaním zo dňa 14.2.2022, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 16.2.2022, a to s poukazom na nasledovné:

Obžalovaný sa nestotožnil s predmetným súdnym rozhodnutím, výroky o vine a treste daného rozsudku vyhláseného Okresným súdom Ružomberok pod sp.zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021 nie sú vecne správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia danej veci. Výrok o škode nie je týmto odvolaním namietaný, nakoľko ho považuje za správny. Má za to, že namietané súdne rozhodnutie neobsahuje predpísané náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Tr por., je nepreskúmateľné, nakoľko nereaguje na obhajobu obvineného a komplexne sa s ňou nevysporadúva. Namietané rozhodnutie súdu prvého stupňa je nutné považovať za nepreskúmateľné, pretože nereaguje na obhajobné tvrdenia obžalovaného prednesené nielen v záverečnej reči jeho obhajcu a žiadnym spôsobom, resp. nie komplexne a nie ústavne konzistentným spôsobom sa s nimi nevysporadúva. Týmto došlo k zásahu do základných práv obvineného, ale aj k nerešpektovaniu imperatívu uvedeného v § 168 ods. 1 Tr. por. Má za to, že v danej veci neboli v plnom rozsahu uplatnené závery vyslovené Ústavným súdom SR v jeho Náleze sp.zn. III. ÚS 25/06 z 10.5.2006 v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR 2006, rozhodnutie č. 24/2006, podľa ktorého: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa § 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu...“.

Z napádaného rozhodnutia nie je možné zistiť, ako súd dospel k záveru o vine, ako dospel k záveru o zavinení, ako vymedzil v konaní obžalovaného úmysel, ako sa vysporiadal s obsahom zákona o obecnej polícii, ako sa vysporiadal s ustanoveniami § 10, § 25 a § 28 Tr. zák. Ide o zásadný nedostatok daného rozhodnutia, ktoré stavia celé takto vydané rozhodnutie do polohy ústavnej nekomformity. Uvedené rozhodnutie je právne vadné a neobsahuje zákonom predpísanú obligatórnu náležitosť spočívajúcu v povinnosti súdu uviesť ako sa vyrovnal s obhajobou. Pasivita súdu vo vzťahu k splneniu si uvedenej povinnosti obhajobe indikuje záver, že súd jednoducho nevedel vyvrátiť prednesenú obhajobu, nevedel na ňu reagovať ústavne akceptovateľným a logicky právne prijateľným spôsobom, preto na ňu nereagoval. Takýto prístup nemôže požívať právnu ochranu.

V nadväznosti na už uvedené okolnosti je potrebné poukázať aj na to, že konštrukcii rozsudku je podľa mienky obhajoby vlastná absencia individualizácie skutkových a právnych dôvodov jeho vydania, požiadavka prítomnosti ktorej v rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní bola vyslovená aj v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III ÚS 220/04-84 z 11.1.2005.

Obhajoba zastáva názor, že vykonané dokazovanie bez akýchkoľvek pochybností preukázalo nevinu obžalovaného, jednak preto, že sú tu naplnené podmienky konania v nutnej obrane v zmysle § 25 Tr. zák., ale aj preto, že boli a sú splnené podmienky aplikácie oprávneného výkonu práv a povinností v zmysle § 28 ods. 1 Tr. zák., teda okolností vylučujúcich protiprávnosť činu.

Bez ohľadu na to, že skupina priateľov poškodeného, ktorí v tomto konaní vypovedali ako svedkovia, sa snažila v niektorých okolnostiach danej veci vypovedať účelovo a tendenčne v prospech poškodeného, ostalo nesporné a pre posúdenie danej veci jedine dôležité a významné to, za akých okolností a v akej situácii obžalovaný zasiahol voči osobe poškodeného.

Je nesporné, že obžalovaný prišiel na miesto činu v rámci plnenia svojich pracovných povinností mestského policajta, mal oblečenú uniformu príslušníka obecnej polície mesta P., a preto nik nemohol mať pochybnosti o jeho postavení v danom čase a mieste. To, že príčinou príchodu obžalovaného na miesto činu bolo konanie a správanie sa poškodeného a partie ľudí okolo neho (dnes vystupujúcich v pozícii svedkov) ktorí sa dopúšťali opakovaných výtržností pod vplyvom alkoholu, prvýkrát pred bufetom Bagetka, následne keď si sadli na motorové vozidlo svedka K., a potom aj keď pokračovali v obdobnom konaní narúšajúcim nočný klud aj po príchode prvej hliadky Mestskej polície, bolo a je nesporné. Ani príchod obžalovaného a hliadky mestskej polície na miesto však ako je zrejmé z následného konania poškodeného a jeho kamarátov tohoto neodradilo od pokračovania v páchaní podobnej činnosti, ktorá prerástla dokonca do fyzického útoku voči inej osobe na verejnosti. To, že táto skupina osôb nemala úctu a ani rešpekt k pracovníkom mestskej polície snáď najlepšie dokazuje zistenie, že niektorí členovia tejto skupinky, sa neváhali nielen vulgárne vyjadrovať na adresu mestských policajtov ale doslova sa im vyhrážali zbavením ich funkcií resp. tým, že ich pripravia o zamestnanie mestských policajtov. Aby bolo možné objektívne hodnotiť správanie sa tejto skupiny osôb nemožno si nevšimnúť doslova útok voči osobe svedka M. E., a to v tesnej časovej nadväznosti na jeho prvý výsluch v konaní pred súdom,

keď tomuto niekto na balkón jeho bytu napísal MUTE, OWE!, teda mlč lebo odvisneš. Svedok E. pritom sám dal do súvislosti danú udalosť s predmetnou trestnou vecou a jeho svedectvom v tomto konaní, ktoré bolo v prospech obžalovaného.

Obe skupiny dôkazov, ako ich vymedzil okresný súd, pokiaľ ide o vymedzenie presného momentu a okolností zásahu obžalovaného voči osobe poškodeného, umožňujú prijať jediný záver, a to, že obžalovaný zasiahol voči osobe poškodeného až potom a presne v momente, keď poškodený spolu so sv. C. a sv. M. spoločne fyzicky napadli a zaútočili na doteraz nestotožnenú osobu s tričkom s nápisom L.. Pritom bolo nesporne preukázané, že poškodený Z. túto osobu - L. kopal nohami, to znamená že jeho útok nebol vedený len rukami, ale kopom nohy, čo svedčí o jeho vyššej intenzite a doslova agresivite, a aj v očiach nezávislého pozorovateľa umožňuje vytvoriť si obraz, kto je agresor a kto obeť útoku. Sv. C. súčasne popri takto realizovanom fyzickom útoku pošk. Z. voči tejto neznámej osobe, túto osobu udrel pästou a sv. M. vystúpil na ich podporu. Až v tomto momente do udalosti vstúpil obžalovaný a celkom oprávnenne zasiahol voči osobe poškodeného, ako jednému z troch ktorí sa z pohľadu obžalovaného javili ako útočníci voči jednej osobe - L., zjavne javiacemu známky najvyššej intenzity útoku voči tejto neznámej osobe. Je potrebné poukázať na to, že tento útok troch aktérov - poškodeného a sv. C. a M. smeroval voči neznámej osobe len ako následok verbálneho útoku zo strany „L.“.

Aj nezávislý pozorovateľ, ktorý by v tomto momente vstúpil do tohto konania, pozoroval by útok troch na jedného, by sa musel logicky snažiť eliminovať toho najagresívnejšieho aktéra z týchto troch útočníkov, aby zamedzil v tejto výtržnosti. Podotýkam, že pošk. Z. a jeho kamaráti o prítomnosti polície vedeli, preto ak aj bol voči nim vedený čo i len verbálny útok, mali sa obrátiť na prítomných policajtov a nie vyvolať ďalšiu výtržnosť a bitku.

Obhajoba má za to, že zásah obžalovaného uskutočnený za týchto okolností a za týchto podmienok je zásahom legálnym a legitímnym, zásahom ktorý bez ohľadu na formu akou bol urobený nenesie žiadny znaky skutkovej podstaty trestného činu a nemôže zakladať vznik trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného na trestnom čine ublíženia na zdraví a ani na inom trestnom čine.

Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že konanie obžalovaného bolo a je lege artis, a išlo zjavne o konanie v nutnej obrane, podmienky ktorej sú nasledujúce:

§ 25 Nutná obrana

(1) Čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

(2) Nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

(3) Ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2 <., nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

(4) Ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti.

Hoci okresný súd tento záver neprijal, jeho veľmi stručná a neadresná argumentácia zhmotnená v 9 riadkoch na strane 12 namietaného rozsudku, nemôže obstáť. Argumenty uvedené súdom nevylučujú splnenie podmienok konania v nutnej obrane na strane obžalovaného, a to bez ohľadu na závery platnej súdnej praxe zhmotnenej aj v Rozsudku NS SR č. 4Tz 40/78 z 29.6.1978 (R 9/1980) podľa ktorého: O nutnú obranu ide aj vtedy, ak osoba činom inak trestným odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok, ktorý je namierený voči telesnej integrite inej osoby.

Je zjavné, že obžalovaný odvracal nielen že hroziaci ale už dokonca realizovaný a teda trvajúci útok poškodeného a sv. C. a M. voči neznámej osobe, útok zo strany poškodeného vedený kopami nôh. Prvá podmienka nutnej obrany teda splnená bezo zvyšku bola, pretože útok voči telesnej integrite neznámej osoby trval, pričom išlo o útok 3 osôb voči jednej osobe. Nakoľko išlo o útok voči telesnej integrite inej osoby, vedený aj kopaním do jeho telesnej schránky, bol ohrozený záujem spoločnosti na ochrane zdravia fyzických osôb, ktoré je chránené nielen normami občianskeho ale aj trestného práva. Jednoznačne útok takto vedený osobou poškodeného v momente zásahu obžalovaného spĺňal všetky kritériá útoku na záujem chránený týmto Trestným zákonom.

V danom prípade nie je možné hovoriť o neprimeranosti útoku a už vôbec nie o celkom zjavnej neprimeranosti útoku, a to hneď z viacerých dôvodov. Po prvé, na odvrátenie útoku pri nutnej obrane je dovolené použiť aj intenzívnejšie prostriedky a nástroje, ako boli použité útočníkom. V danom prípade poškodený kopal do inej osoby, ktorú súčasne udrel pästou sv. C.. V týchto súvislostiach je preto úplne irelevantné, aká je výška a váha obžalovaného, prípadne poškodeného, pretože táto okolnosť nemá vplyv na posúdenie primeranosti zvolenej obrany. Navyše, aby obrana bola účinná musí byť

intenzívnejšia než vedený útok. Súd ničím nevysvetlil, prečo je obrana realizovaná holými rukami a chvatmi či údermi obžalovaného, neprimeraná útoku, ktorý viedol poškodený kopami do tela inej osoby, a to zjavne preto, že takýto je nelogický a právne nekonzistentný. Obrana vedená obžalovaným bola danej situácii primeraná, a za žiadnych okolností ju nie je možné označiť za celkom zjavne neprimeranú. Obžalovaný nepoužil žiadnu zbraň, ani iný nástroj aby svoju aktivitu učinil účinnejšou. Obrana zvolená obžalovaným bola úmerná povahe útoku vedeného poškodeným, a bola zodpovedajúca odvrátenému útoku. Treba uviesť že pri nutnej obrane nie je podmienkou jej subsidiarita či proporcionalita (R 19/1958). Navyše na vybočenie z medzí nutnej obrany nemožno usudzovať len z toho, že napadnutý útočníka zranil a prípadne ho usmrtil, pričom sám neutrpel žiadne zranenie, pričom každý má právo použiť voči útoku na záujmy chránené trestným zákonom obranu, ktorá nie je zrejme neprimeraná útoku. (Rozhodnutie NS SSR č. 1To 18/75 z 14. 3. 1975, R 25/1976). Konanie obžalovaného bolo primerané aj vo svetle záveru Rozsudku NS SSR č. 5Tz 143/79 z 12. 2. 1980, R 41/1980, podľa ktorého od brániaceho sa nemožno žiadať, aby vyčkával a spoliehal sa na náhodu, že škoda ktorá z útoku hrozí, nenastane, a aby nepoužil primerané a dostupné prostriedky aby hroziaci útok znemožnil a útočníka zneškodnil. V očiach každého nezávislého pozorovateľa bolo konanie poškodeného rovnako nebezpečné, pretože útok vedený kopaním do tela inej osoby, teda útok vedený silnejšími končatinami ako sú ruky, je spôsobilý privodiť dokonca oveľa závažnejšie následky na zdraví obeť takéhoto úkonu, než aké utrpel poškodený. Primeranosť zvolenej obrany potvrdzujú aj závery Uznesenia NS SSR č. 3 To 2/81, R 19/1982, podľa ktorého škoda spôsobená v obrane môže byť aj väčšia ako škoda, ktorú útočník napadnutému spôsobil, alebo ktorá hrozila z jeho útoku. Ani skutočnosť že si niekto pripraví na obranu proti hroziacemu alebo očakávanému útoku zbraň, nevylučuje záver že ide o nutnú obranu.

V danom prípade boli naplnené všetky podmienky konania v nutnej obrany na strane obžalovaného, preto je vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti voči jeho osobe za dané konanie nesprávne. Navyše súhrn vyššie uvedených okolností vylučuje zodpovednosť za spáchanie akéhokoľvek úmyselného trestného činu, pričom vplyvom daných skutočností na úmysel a zavinenie sa konajúci súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal, hoci to bolo jeho povinnosťou aj s poukazom na jeho naznačený ale právne nevysvetlený záver o údajnom prekročení medzí nutnej obrany.

Trestnosť skutku kladeného za vinu obžalovanému však vylučuje aj ustanovenie Trestného zákona:

§ 28 Výkon práva a povinnosti.

(1) Čin inak trestný nie je trestným činom, ak ide o výkon práva alebo povinnosti vyplývajúcich zo všeobecne záväzného právneho predpisu, z rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci, z plnenia pracovných či iných úloh alebo zo zmluvy, ktorá neodporuje všeobecne záväznému právnomu predpisu ani ho neobchádza; spôsob výkonu práv a povinností nesmie odporovať všeobecne záväznému právnomu predpisu.

Konanie obžalovaného v danej situácii bolo nielen výkon práva obecného resp. mestského policajta, ale navyše aj splnením povinnosti vyplývajúcej zo všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorým v danej veci je zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii. Predovšetkým je v tomto smere potrebné upriamiť pozornosť na zákonný imperatív vymedzený v ustanovení § 7 písm. c) a d) tohoto zákona, ktorý je rozhodne všeobecne záväzným právnym predpisom, podľa ktorého: Príslušník obecnej polície pri plnení úloh je povinný najmä

c) zakročiť podľa svojich možností a schopností v medziach tohto zákona a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, prípadne vykonať iné nevyhnutné opatrenia, ak je dôvodné podozrenie, že bol spáchaný alebo je páchaný trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo iným spôsobom rušený verejný poriadok,

d) zakročiť, ak je ohrozený život, zdravie alebo hrozí škoda na majetku; nemusí tak urobiť, ak by tým vystavil vážnemu ohrozeniu seba alebo inej osoby.

Z uvedeného je zřejmé, že obžalovaný nielenže mohol zakročiť voči poškodenému, ale priamo bol povinný tak učiniť a bola to jeho zákonom uložená povinnosť. Poškodený totižto zjavne rušil verejný poriadok, útočil voči inej osobe na verejnosti a pred verejnosťou a tak spôsoboval ohrozenie jej života a zdravia. Práve v prípade pasivity obžalovaného by tohoto bolo možné činiť zodpovedným za nesplnenie tejto zákonom predpísanej povinnosti mestského policajta. V tomto smere poukazujú aj na všeobecnú prevenčnú povinnosť každého občana predchádzať vzniku škody a postaviť sa na obranu iného občana, ktorý je napadnutý majúcej oporu v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka. Obhajoba poukazuje

na to, že pri plnení týchto zákonných povinností vymedzených v týchto ustanoveniach nie je žiadna podmienka ich realizácie, a tento zásah nie je podmienený žiadnou predchádzajúcou výzvou.

Pokiaľ ide o použitie donucovacích prostriedkov, obžalovaný ako mestský policajt v službe bol oprávnený v danom prípade použiť donucovacie prostriedky, a to akékoľvek z tých, ktoré definuje zákon v ustanovení § 13. Aj keď v danej veci skupina dôkazov svedčiaca v prospech obžalovaného potvrdila učinenie predchádzajúcej výzvy zo strany obžalovaného pred zásahom a použitím donucovacích prostriedkov, (čo niektorí svedkovia popreli, aj keď objektívne ich odpovede v tomto smere vyvolávajú dôvodné pochybnosti, pretože osoba zaujatá bitkou s inou osobou logicky nemôže vnímať okolie), táto okolnosť je pre posúdenie danej veci s poukazom na vyššie uvedené okolnosti právne bezvýznamná. V tomto smere je treba poukázať na obsah druhej vety ods. 2 § 13, podľa ktorého:

§ 13 Donucovacie prostriedky

(1) Donucovacími prostriedkami sú

- a) hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany,
- b) sliztovorné prostriedky,
- c) obušok,
- d) puťá,
- e) služobný pes,
- f) technický prostriedok na zabránenie odjazdu motorového vozidla.

(2) Pred použitím donucovacích prostriedkov je príslušník obecnej polície povinný vyzvať osobu, proti ktorej zakročuje, aby upustila od protiprávneho konania, s výstrahou, že bude použitý niektorý z donucovacích prostriedkov. Od výzvy a výstrahy môže upustiť iba v prípade, keď je sám napadnutý alebo je ohrozený život alebo zdravie inej osoby a vec neznesie odklad alebo tomu bránia iné okolnosti.

(3) O tom, ktorý z donucovacích prostriedkov použije, rozhoduje príslušník obecnej polície podľa konkrétnej situácie tak, aby osobe, proti ktorej zakročuje, nespôsobil neprimeranú ujmu.

Je zjavné, že ak v danej veci bolo ohrozené zdravie a život inej osoby na ochranu ktorej obžalovaný vystúpil, bol dokonca oprávnený od predchádzajúcej výzvy upustiť. Je vecou mestského policajta a jeho subjektívneho rozhodnutia, aby zvolil, aký donucovací prostriedok použije, pričom mal právo použiť chvaty ale aj údery a dokonca aj kopy (čo by bolo situácii tiež priliehavé pretože poškodený útočil do inej osoby kopaním). Pokiaľ ide o donucovací prostriedok zvolený obžalovaným a teda chvat rukou okolo pliec poškodeného, je právne nerozhodujúce, že pritom došlo k stretu jeho ruky s čeľusťou poškodeného, toto možno pripísať nielen okamžitému zásahu ale aj tomu, že aj osoba poškodeného bola v pohybe a obžalovaný zasahoval z boku nie spredu a mal snahu poškodeného spacifikovať zhadením ho na zem. Pri tomto spôsobe vzniku zranenia poškodeného je vylúčený úmysel a následok ktorý vznikol bol len dôsledkom nešťastnej zhody okolností, pričom tento následok nie je zjavne pokrytý úmyselným zavinením.

Legitimitu zásahu obžalovaného poskytuje aj ustanovenie § 14 ods. 1 písm. b) daného predpisu. Pri aplikácii oprávnení v zmysle tohto ustanovenia sa opätovne nevyžaduje žiadna predchádzajúca výzva zo strany mestského policajta a je to generálne právo použitia hmatov, chvatov, úderov a kopov, nepodmienené akoukoľvek predchádzajúcou výzvou za situácie zabránenia výtržnosti alebo správaniu, ktoré narušuje verejný poriadok. Nie je pochyb o tom, že ak prebieha na verejnom priestranstve bitka troch osôb proti jednému, pred zrakmi ďalších najmenej troch osôb, ide o výtržnosť, resp. správanie, ktorým je porušený verejný poriadok a v takom prípade mal obžalovaný právo a tiež dokonca zákonnú povinnosť zasiahnuť. O porušení verejného poriadku zo strany poškodeného a skupiny okolo jeho osoby svedčí nielen privolanie mestskej polície na miesto činu ale aj výpovede svedkov E. a K., ako nezávislých osôb ktoré vnímali konanie poškodeného a jeho kamarátov ako narúšajúce verejný poriadok a nočný klud.

Ak si túto povinnosť obžalovaný splnil, nekonal protiprávne, ale naopak v súlade so zákonom o obecnej polícii, v danom prípade potom jeho činnosť a konanie bolo výkonom povinnosti vyplývajúcej zo všeobecne záväzného právneho predpisu a bez ohľadu na to, aké následky také správanie prinieslo, konal v súlade so zákonom. Z tohto pohľadu sú a boli v konaní obžalovaného naplnené aj podmienky vylučujúce protiprávnosť činu v zmysle § 28 TZ. V tomto kontexte je treba poukázať aj na to, že aj laická verejnosť hodnotila zásah obžalovaného ako správny, čoho potvrdením je výpoveď sv. E., ktorý uviedol, že zásahu obžalovaného predchádzali opakované výzvy, aby sa od protiprávneho konania upustilo.

Pokiaľ sú teda naplnené podmienky aplikácie ustanovení § 25 a § 28 TZ na daný prípad, konanie obžalovaného nemôže byť trestným činom a už vôbec nie úmyselným trestným činom, Pokiaľ ide o úmysel, obhajoba navyše poukazuje aj na to, že obžalovaný tak, ako skutok popísal, si zjavne nebol vedený úmyslu porušiť zákon a ani spôsobiť ujmu na zdraví poškodenému. Motívom konania obžalovaného bola len snaha zamedziť pokračujúcemu útoku poškodeného voči neznámej osobe a eliminovať dané narušenie verejného poriadku. Za daného stavu nie je možné toto konanie hodnotiť ako konanie vyznačujúce sa úmyselným zavinením.

S poukazom na závery súdu si obhajoba dovoľuje poukázať aj na to, že pokiaľ ide o otázku predchádzajúcej výzvy, že skupina dôkazov svedčiaca v prospech obžalovaného je minimálne rovnako silná, ako skupina dôkazov svedčiaca v jeho neprospech, a neexistuje v dôkaznom slova zmysle nič čo by danú skupinu dôkazov oslabovalo. Za daného stavu veci platí povinnosť súdu rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo. V tomto smere poukazuje na nasledujúce závery súdnej praxe: Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 3To/124/2017 z 23.1.2018 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 46T/14/2018 zo 14.6.2019 (pozn. výňatky z citácií sú uvedené v odvolaní).

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Tz 10/2001, resp. aj rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, sp.zn. III ÚS 224/2004, platí, že: ak nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z alternatív skutkového stavu zodpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady in dubio pro reo zvoliť alternatívu pre obžalovaného najpriaznivejšiu“.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 67/2006 zo dňa 17. mája 2008, obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť dokázaná, a to spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti.

V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 To 17/2009 zo dňa 25. februára 2010, súd nemôže vyžadovať náležité zistenie skutkového stavu veci z domniek a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja.

Súd mal za daného stavu zohľadniť absenciu jednoznačného dôkazu o spáchaní trestného činu obžalovaným, a postupovať v zmysle vyššie uvedených zásad vyslovených súdnou praxou a to aj vo vzťahu k hodnoteniu splnenia podmienok aplikácie §§ 25 a 28 TZ. Ak tak neučinil poprel zásadu zákonnosti pri rozhodovaní, pričom jeho záver o vine má jednoznačne povahu záveru prijatých neopodstatnene a favorizujúc tvrdenia poškodeného, k čomu neboli dané žiadne zákonné a ani skutkové dôvody.

V tomto smere poukazuje aj na absenciu vyporiadania sa s obsahom ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona na daný prípad a nereagovanie na princíp ultima ratio, pri hodnotení konania obžalovaného, ktorý doteraz viedol riadny život, ako príslušník mestskej polície si svoje pracovné povinnosti dlhodobo plnil príkladným spôsobom a bez akýchkoľvek pochybení, pričom nemá žiadny záznam v registri trestov. S prihliadnutím k vyššie uvedeným okolnostiam bolo na mieste prijať záver, že závažnosť činu je nižšia ako nepatrná.

Pokiaľ ide o uložený trest, s poukazom na to, že v danej veci bol obžalovaný trestaný za prečin s trestnou sadzbou 6 mesiacov až 2 roky, ukladanie aj keď len podmieneného trestu v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 rokov odporuje zásade primeranosti trestu a trestania. Samostatným „trestom“ pre obžalovaného je už aj doterajší priebeh trestného konania vedeného v danej veci, keď toto konanie trvá viac ako 3,5 kalendárneho roka. Za daného stavu bolo na mieste aj v prípade vyslovenia viny ukladať nanajvýš peňažný trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby toho druhu trestu. V tejto súvislosti obhajoba poukazuje na článok 5 Všeobecnej deklarácie ľudských práv pre ktorý platí, že nikto nesmie byť podrobovaný mučeniu alebo krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, ako aj na závery nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 106/2011, podľa ktorého je potrebné dodržiavať aj požiadavku primeranosti trestu k spáchanému trestnému činu, ktoré nepozná žiadne výnimky, a preto v každom jednom prípade bez rozdielu musí mať súd pri rozhodovaní o treste možnosť prihliadnuť na jednotlivé okolnosti prípadu, ako i na pomery páchatel'a. Len trest vymeraný s maximálnym ohľadom na charakter jednotlivého prípadu môže byť trestom primeraným.

Vzhľadom k súhrnu uvedených skutkových okolností a s poukazom na to, si dovoľuje podať návrh, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021 zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí v zmysle § 285 písm. b) Tr. por.

Proti rozsudku podal odvolanie aj prokurátor Okresnej prokuratúry Ružomberok písomným podaním zo dňa 17.12.2021, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 20.12.2021, zdôvodneným nasledovne:

Dňa 22.08.2019 na obv. M. Y. prokurátor podal obžalobu sp.zn. Pv 397/18/5508 za skutok kvalifikovaný ako jednočinný súbeh prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Napadnutým rozsudkom uznal súd obž. M. Y. vinným zo žalovaného skutku v nezmenenej podobe a tento kvalifikoval len ako prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Vypustenie kvalifikácie činu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná subjektívna stránka tohto trestného činu, a to úmyselné zavinenie so špecifickou pohnútkou spôsobiť inému škodu. S takýmto právnym záverom súdu sa nemožno stotožniť.

Má za to, že skutok uvedený v obžalobe bol správne kvalifikovaný, pretože obvinený svojim konaním spáchal nielen prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ale súčasne naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Objektom tohto trestného činu je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. V posudzovanom prípade sa činu dopustil špeciálny subjekt - príslušník mestskej polície, ktorý v zmysle ustanovenia § 128 ods. 1 Trestného zákona v spojení s ustanovením § 5 ods. 1 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, má pri plnení úloh postavenie verejného činiteľa. Oprávnenia a povinnosti verejných činiteľov priznávajú a stanovujú osobitné zákony, na tom ktorom úseku verejnej správy, v prípade príslušníkov obecnej polície je to zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších zmien a doplnkov. Zo zistených okolností činu je zrejmé, že obvinený spáchal čin v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou - dňa 06.07.2018 bol velený do nočnej hliadky, v čase činu bol oblečený v uniforme príslušníka Mestskej polície Ružomberok a na miesto bol vyslaný operačným pracovníkom vo veci oznámenia podozrenia o rušení verejného poriadku, teda za účelom plnenia základných úloh obecného policajta uvedených v § 3 ods. 1 písm. a), písm. d) zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii. Uvedenú právomoc bol obvinený povinný vykonávať v súlade so základnými povinnosťami konkretizovanými v ustanovení § 7 citovaného zákona a ďalšími povinnosťami uvedenými v zákone.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že obžalovaný ako príslušník mestskej polície bez predchádzajúcej výzvy z boku udrel rukou poškodeného na oblasť pravého tela sánky, čím mu spôsobil dvojitú zlomeninu sánky. Pri takto zistenom skutkovom stave je potrebné konštatovať, že konanie obžalovaného bolo v rozpore s ustanoveniami § 7 písm. a), b), c), § 13 ods. 2, ods. 3, § 14 zákona č. 564/1991 Z. o obecnej polícii. Z popisu okolností činu a formulovaného skutku niet pochyb o tom, že obvinený spáchal trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb a jeho konanie obsahovalo prvok moci a rozhodovania, a teda vykonával právomoc verejného činiteľa. Vykonanými dôkazmi - najmä svedeckými výpoveďami a znaleckým posudkom bola bez pochybností preukázaná bezprostredná príčinná súvislosť medzi konaním obvineného a spôsobeným následkom na zdraví poškodeného, teda spôsobenie škody inému.

Na naplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa sa vyžaduje preukázanie motívu konania verejného činiteľa - spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. S poukazom na § 17 Trestného zákona a špecifický motív vyjadrený v odseku 1 § 326 Trestného zákona je potrebné pre trestnosť tohto trestného činu preukázať úmyselné zavinenie podľa § 15 písm. a) alebo b) Trestného zákona. Z okolností činu, ktoré považoval súd za dokázané, prišiel k záveru, že obžalovaný konal vo vzťahu k prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v úmysle nepriamom v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona. Zastávam názor, že v rovnakom úmysle s motívom spôsobiť inému škodu konal aj vo vzťahu k prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Uzrozenie pri nepriamom úmysle vyjadruje aktívny vôľový vzťah páchatel'a k spôsobeniu následku relevantnému pre trestné právo. Nemožno prijať záver, že ak sa páchatel' k svojmu vnútornému psychickému vzťahu k podstatným náležitostiam trestného činu neprizná, nemožno zavinenie a motív konania dokázať z ďalších preukázaných okolností činu. Na uzrozenie páchatel'a v čase činu s možným následkom sa usudzuje z charakteru konania páchatel'a, t. j. z intenzity útoku, fyzických dispozícií poškodeného a páchatel'a, z miesta na tele poškodeného, na ktoré bol útok vedený, ako aj zo správania sa páchatel'a po útoku. Zvážením týchto okolností je nutné dospieť k záveru o prítomnosti nepriameho úmyslu v konaní obžalovaného verejného činiteľa vo vzťahu k skutkovej podstate zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Súd len veľmi stručne odôvodnil, prečo mala v konaní obžalovaného absentovať subjektívna stránka trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, keď uviedol, že „obžalovaný situáciu posúdil nesprávne a nesprávne použil donucovací prostriedok voči telu poškodeného“. Tento záver však odporuje výsledkom dokazovania, z ktorých jednoznačne vyplynulo, že obvinený nepoužil hmaty a chvaty, ktoré by sa v danej situácii mohli javiť primerané, ale hrubý pacifikačný úder do tváre

poškodeného. Práve táto skutočnosť v spojení so zjavným fyzickým nepomerom telesných konštitúcií obvineného a poškodeného, absenciou

predchádzajúcej slovnej výzvy, ako aj následné neposkytnutie pomoci a nezabezpečenie lekárskeho ošetrovania, na ktoré bol v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 564/1991 Zb. povinný, indikuje záver o naplnení subjektívnej stránky prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona vo forme nepriameho úmyslu.

Súčasne je potrebné uviesť, že ak súd z prezentovaných dôvodov zamietol kvalifikáciu konania obvineného ako jednočinného súbehu prečinov ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, mal obvineného s poukazom na formuláciu skutku vo výroku rozsudku uznať vinným z prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, nakoľko v zmysle § 18 Trestného zákona ku všeobecne prirážajúcim okolnostiam a k okolnostiam podmieňujúcim

použitie vyššej trestnej sadzby postačuje aj zavinenie z nedbanlivosti.

Z uvedených dôvodov navrhuje, aby Krajský súd v Žiline zrušil napadnutý rozsudok a sám uznal obžalovaného M. Y. vinným z prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a uložil obžalovanému spravodlivý a primeraný trest za spáchané trestné činy.

Proti rozsudku podal odvolanie aj poškodený prostredníctvom splnomocnenkyne písomným podaním zo dňa 22.10.2021, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 25.10.2021, doplneným písomným zdôvodnením odvolania poškodeného zo dňa 7.12.2021, doručeným Okresnému súdu Ružomberok dňa 8.12.2021, a to nasledovne:

Súd rozhodnutie o náhrade škody odôvodnil ust. § 20 zák. č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii. Obžalovaný bol uznaný vinným na tom skutkovom základe, že pri výkone služby príslušníka Mestskej polície Ružomberok, kedy zasahoval vo veci oznámenia o rušení verejného poriadku a fyzického napádania sa viacerých osôb, z boku udrel rukou poškodeného, čím mu spôsobil dvojité zlomeniny sánky s miernym posunom úlofkov s potrebou operačného výkonu, práceneschopnosti a obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 6 týždňov.

Podľa § 20 ods. 1 citovaného zákona, obec zodpovedá za škodu spôsobenú príslušníkom obecnej polície v súvislosti s plnením úloh ustanovených týmto zákonom. Podľa názoru súdu, keďže škoda bola spôsobená zamestnancom mestskej polície pri plnení úloh mestskej polície, za túto škodu, ktorú si uplatnil poškodený v prípravnom konaní, zodpovedá Mesto Ružomberok, pričom s hore citovaným záverom súdu poškodený nesúhlasí.

Poškodený nespochybňuje, že v čase, kedy došlo k protiprávnemu konaniu, obžalovaný bol zamestnancom Mesta Ružomberok a ako príslušník mestskej polície bol privolaný na služobný zásah, pričom išlo o podozrenie z rušenia verejného poriadku. Taktiež nespochybňuje ani citáciu ust. § 20 ods. 1 zák. č. 564/1991 Zb. Poškodený však spochybňuje správnu aplikáciu a právny výklad citovaného ustanovenia a jeho podmienok v rámci tejto trestnej veci. Súčasná právna úprava rieši odlišným spôsobom otázku náhrady škody v rámci adhézneho konania, a to v prípadoch, kedy sa protiprávneho konania dopustí zamestnanec pri plnení svojich pracovných povinností.

V adhéznom konaní sa musia aplikovať príslušné ustanovenia hmotnoprávných predpisov, ktoré sa na prerokovávaný prípad vzťahujú. V prípade, že páchatel, ktorý spôsobil úmyselným trestným činom škodu subjektu, v ktorom je v pracovnom pomere, je treba vždy skúmať, či zo strany páchatela ide o „zavinené porušenie povinností pri plnení pracovných úloh“ alebo o „priamu súvislosť s plnením pracovných úloh“. V prípade, že o takýto vzťah ide, je nutné otázku zodpovednosti za spôsobenú škodu posudzovať v zmysle ustanovení Zákonníka práce a nie v zmysle Občianskeho zákonníka (NS SR 3 Tz 5/2000).

V danej trestnej veci súd v odôvodnení rozhodnutia konštatuje, že dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Konaním obžalovaného boli porušené vyššie citované ustanovenia (§ 7 písm. b), § 14 zák. č. 564/1991 Zb.). Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví. Podľa § 7 písm. b) zák. č. 564/1991 Zb. je príslušník obecnej polície pri plnení úloh povinný dbať na vážnosť, česť a dôstojnosť občanov a svoju vlastnú a nepripustiť, aby občanom v súvislosti s činnosťou obecnej polície vznikla bezdôvodná ujma a prípadný zásah do ich práv a slobôd neprekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného zákroku.

Podľa § 14 citovaného zákona je príslušník obecnej polície oprávnený použiť chvaty, údery a kopy sebeobranu, slzotvorné prostriedky a obušok, aby

-zaistil bezpečnosť inej osoby alebo vlastnej pred protiprávnym útokom, ak sa po výzve od útoku neupustí. Útok bezprostredne hrozí, trvá alebo podľa všetkých známkov bude pokračovať, -zabránil výtržnosti, ruvačke, úmyselnému poškodzovaniu majetku alebo inému hrubému správaniu, ktorým je porušovaný verejný poriadok,

-zabránil násilnému vstupu nepovolaných osôb do chránených objektov alebo na miesta, kde je vstup zakázaný,

-zadržal osobu, ktorá kladie aktívny odpor,

-predviedol osobu, ktorá kladie aktívny odpor.

Hmaty a chvaty je príslušník obecnej polície oprávnený použiť, ak osoba kladie pasívny odpor.

Poškodený je toho názoru, že vzhľadom na zistený skutkový stav, je možné konštatovať, že obžalovaný, vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku a zo záverov súdu o vierohodnosti a objektívnosti svedeckých výpovedí, ako príslušník obecnej polície, spôsobil škodu tým, že úmyselne, pri plnení pracovných úloh porušil povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, a to nielen v hore citovaných ustanoveniach, ale aj v ust. § 7 písm. a), c), § 13 a § 17 ods. 1.

Podľa § 7 písm. a) zák. č. 564/1991 Zb. je príslušník obecnej polície pri plnení úloh povinný dodržiavať zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy a v ich rámci sa riadiť pokynmi náčelníka, prípadne pokynmi starostu.

Podľa § 7 písm. c) citovaného zákona je príslušník obecnej polície pri plnení úloh povinný zakročiť podľa svojich možností a schopností, v medziach tohto zákona a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, prípadne vykonať iné nevyhnutné opatrenia, ak je dôvodné podozrenie, že bol spáchaný alebo je páchaný trestný čin, priestupok, iný správny delikt alebo iným spôsobom rušený verejný poriadok.

Podľa § 13 citovaného zákona pred použitím donucovacích prostriedkov je príslušník obecnej polície povinný vyzvať osobu, proti ktorej zakročuje, aby upustila od protiprávneho konania s výstrahou, že bude použitý niektorý z donucovacích prostriedkov. Od výzvy a výstrahy môže upustiť iba v prípade, keď je sám napadnutý alebo je ohrozený život alebo zdravie inej osoby a vec neznesie odklad alebo tomu bránia iné okolnosti. O tom, ktorý z donucovacích prostriedkov použije rozhoduje príslušník obecnej polície podľa konkrétnej situácie tak, aby osobe, proti ktorej zakročuje, nespôsobil neprimeranú ujmu.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušník obecnej polície zistí, že pri použití donucovacích prostriedkov došlo k zraneniu osoby, poskytne jej ak to okolnosti dovoľia, prvú pomoc a zabezpečí lekárske ošetrovanie.

Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že obžalovaný, napriek tomu, že v danom prípade neboli absolútne splnené podmienky na jeho konanie bez predchádzajúcej výzvy (čo súd konštatuje samotnou citáciou vo výrokovej časti ako aj v rámci odôvodnenia rozsudku), konal tak, že bez predchádzajúcej výzvy úmyselne napadol poškodeného tak, že ho udrel - podľa záverov dokazovania päšťou - z boku na oblasť pravého tela sánky, čím mu spôsobil neprimeranú ujmu - dvojitú zlomeninu sánky s dobou liečenia 6 týždňov. Prihliadajúc na okolnosti, ktoré útoku predchádzali, prihliadajúc na charakter konfliktu ako aj na fyzické danosti obžalovaného a poškodeného, je nesporné, že „zárok“ obžalovaného bol neadekvátny a neprimeraný a spôsob, akým bol útok vedený, na akú časť tela, proti komu a kým, dáva jednoznačnú odpoveď, že obžalovaný prinajmenšom vedel, že svojím konaním môže ohroziť zdravie poškodeného a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený.

Svedkovia jednoznačne vypovedali, že ihneď po útoku bolo zrejmé, že u poškodeného došlo k zraneniu, no napriek tomu sa obžalovaný o následky svojho útoku vôbec nezaujímal a opustil miesto bez toho, aby sa presvedčil, či poškodený nepotrebuje lekársku pomoc. Bolo teda jednoznačne preukázané, že obžalovaný úmyselne spôsobil poškodenému neprimeranú ujmu a následnú škodu, a to tým, že úmyselne porušil svoje pracovné povinnosti. Obžalovaný nielen úmyselne porušil svoje pracovné povinnosti v zmysle Zákona o obecnej polícii, ale úmyselne porušil aj ustanovenia Trestného zákona, keď jeho protiprávne konanie súd kvalifikoval ako trestný čin.

V zmysle Zákonníka práce, ak zamestnanec poruší svoje povinnosti pri plnení pracovných úloh a spôsobí tým škodu, je za ňu zodpovedný. Preukázané zavinené protiprávne konanie zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, je dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa. V takomto prípade nič nemôže súdu brániť tomu, aby obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu napriek tomu, že konal ako osoba v zamestnaneckom pomere, ak vznik škody súvisí výlučne s jeho zavineným porušením povinností pri plnení jeho pracovných úloh.

Vzhľadom na citované, poškodený je toho názoru, že postup súdu podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku nebol dôvodný. Zároveň poškodený poukazuje na rozhodnutie súdu, v ktorom absentuje rozhodnutie o nároku poškodenej strany - Všeobecnej zdravotnej poisťovne. a. s.

Poškodený navrhuje, aby Krajský súd Žilina rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021 vo výrokovej časti o náhrade škody zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaný je povinný zaplatiť poškodenému Q. Z., škodu vo výške 2.598,80 €, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Dňa 11.1.2022 bolo Okresnému súdu Ružomberok doručené vyjadrenie poškodeného k odvolaniu prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021, a to v nasledovnom rozsahu:

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/20198 zo dňa 11.10.2021 bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Na rozdiel od obžaloby súd vypustil z rozhodnutia o uznaní viny právnu kvalifikáciu skutku aj podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil tým, že z hľadiska naplnenia subjektívnej stránky prečinu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa vyžaduje úmyselné zavinenie so špecifickou pohnútkou spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Úmyselná forma zavinenia musí byť obsiahnutá nielen v konaní prekročení právomoci ale aj v pohnútku úmyselne zadovážiť inému škodu. Podľa názoru súdu u obžalovaného nebola naplnená subjektívna stránka žalovaného prečinu úmyselné zavinenie so špecifickou pohnútkou spôsobiť inému škodu. Skutočnosť, že obžalovaný poškodeného udrel, súd vyhodnotil tak, že obžalovaný situáciu posúdil nesprávne a nesprávne použil donucovací prostriedok voči telu poškodeného, čo samo osebe nepreukazuje naplnenie subjektívnej stránky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Súd vyjadril záver, že obžalovaný nemal úmysel spôsobiť poškodenému škodu. V súvislosti s vyššie uvedenou citáciou z rozsudku súdu poškodený si dovolil poukázať na fakt, že vzhľadom na vykonané dokazovanie a písomné odôvodnenie rozsudku obžalovaný nie nesprávne použil donucovací prostriedok, ale neoprávnené použil donucovací prostriedok a konal v rozpore s podmienkami ustanovenia § 14 ods. 1, 2 zákona č. 564/1991 Zb. Zároveň sa poškodený nestotožňuje s popisom skutku vo výrokovej časti rozsudku, pretože táto skresľuje spôsob útoku a oslabuje zavinenie obžalovaného. Aj napriek tomu, že poškodený a svedkovia jednoznačne vypovedali, že obžalovaný bez akéhokoľvek upozornenia zaútočil na poškodeného päšťou, súd konanie obžalovaného popisuje menej závažným spôsobom úderom ruky. Po oboznámení sa s písomným odôvodnením odvolania prokurátora poškodený uvádza, že sa plne stotožňuje s názorom prokurátora a dôvodmi, pre ktoré by súd mal konanie obžalovaného kvalifikovať aj ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V zmysle platnej judikatúry pre naplnenie znakov subjektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. je potrebné zistenie, že páchatel konal úmyselne a že jeho úmysel smeroval aj k spôsobeniu ublíženia na zdraví tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 15 písm. a), resp. b) Tr. zák. V rámci písomného odôvodnenia súd konštatoval, že konanie obžalovaného posúdil ako zavinenie úmyselné, nepriamy úmysel, pretože obžalovaný vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí bol s tým uzročený. Vzhľadom na citované je teda nesporné, že súd mal nielen za preukázané, že obžalovaný konal úmyselne, ale mal aj za preukázané, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ujmy na zdraví. Dokazovanie jednoznačne potvrdilo, že obžalovaný v čase útoku vystupoval ako verejný činiteľ, ako verejný činiteľ konal a práve pri výkone právomoci verejného činiteľa na poškodeného zaútočil. Ak teda súd konštatuje, že obžalovaný sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., konštatuje, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu takejto ujmy. Pri tomto závere je vylúčené, aby súd na jednej strane konštatoval, že úmysel obžalovaného ako fyzickej osoby smeroval k spôsobeniu ujmy na zdraví, pričom vzápätí tento úmysel postavenie verejného činiteľa súd anuloval. Ak obžalovaný vystupoval a konal ako príslušník mestskej polície a mal plniť služobné povinnosti, akékoľvek jeho konanie spojené s plnením týchto povinností je nutné posudzovať z hľadiska jeho postavenia ako verejného činiteľa. Protiprávne konanie obžalovaného a jeho úmysel spôsobiť poškodenému ujmy na zdraví je znásobené výraznými rozdielmi vo fyzickej danosti obžalovaného a poškodeného a v tom akým spôsobom a na akú časť tela útok smeroval. Škodou sa pritom rozumie nielen škoda materiálna, ale aj imateriálna, najmä poškodenie práv fyzickej či právnickej osoby. Preto navrhuje a je toho názoru, že konanie obžalovaného mal súd kvalifikovať ako jednočinný rovnorodý súbeh prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Prokurátor ani obžalovaný sa k podaným odvolaniam písomne nevyjadrili.

Obžalovaný na konanom verejnom zasadnutí prostredníctvom prítomného obhajcu odkázal na podrobne uvedené dôvody odvolania v jeho písomnom vyhotovení, navyiac uviedol, že odvolanie poškodeného navrhuje zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por., keďže problematiku podrobne riešil zákon o obecnej polícii. Aj odvolanie prokurátora navrhla obhajoba zamietnuť ako nedôvodné, pričom poukázala na skutočnosť, že obžaloba bola prokurátorom podaná podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., a teda pri takejto právnej kvalifikácii protiprávneho konania obžalovaného sa až v podanom odvolaní prokurátor domáhal zmeny právnej kvalifikácie podľa § 156 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Obžalovaný v konečnom návrhu žiadal oslobodenie spod obžaloby v celom rozsahu v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. Prokurátor na konanom verejnom zasadnutí navrhol odvolaniu prokurátora vyhovieť a odvolanie obžalovaného zamietnuť a tiež vyhovieť odvolaniu poškodeného tak, ako to uviedol aj v odôvodnení podaného odvolania. Prokuratúra nespochybňuje samotný zásah ako taký, ale protiprávnosť tohto zásahu vidí v absolútnej neprimeranosti a neadekvátnosti, poškodený na obžalovaného neútočil a je vylúčené aplikovať okolnosti vylučujúce protiprávnosť.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia (prokurátor, obžalovaný a poškodený) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolania podané obžalovaným M. Y. a prokurátorom boli síce podané oprávnenými osobami, v zákonom stanovenej lehote, proti výrokom, proti ktorým sú prípustné, avšak nie sú dôvodné. Odvolanie podané poškodeným bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote, proti výroku rozhodnutia, proti ktorému je prípustné, a je dôvodné.

Ako už bolo vyššie uvedené, obžalovaný M. Y. podal odvolanie proti odsudzujúcemu výroku rozsudku, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania skutku právne kvalifikovaným ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Na podklade obžalovaným M. Y. podaného odvolania odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu právne kvalifikovaným ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom vo vzťahu k obžalovanému M. Y., o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, jasne a erudovane vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného M. Y. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného M. Y. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný M. Y. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neoponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný M. Y. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný M. Y. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietať a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného M. Y., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku, z ktorého obžalovaného uznal vinným, podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Obžalovaný M. Y. sa necíti byť vinným zo spáchania skutku, z ktorého bol uznaný vinným a na svoju obhajobu uvádzal, že konal v súlade so zákonom, pričom poukazyval na skutočnosť, že boli naplnené podmienky konania v nutnej obrane podľa § 25 Tr. zák., ale aj preto, že boli naplnené podmienky oprávneného výkonu práv a povinnosti v zmysle § 28 ods. 1 Tr. zák., teda okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu. Výpovede poškodeného a svedkov považuje za tendenčné, pretože zasahoval za okolností a v situácii, ktoré si jeho zásah ako príslušníka obecnej polície vyžadovali. Útok vedený osobou poškodeného voči inej neznámej osobe v momente zásahu obžalovaného spĺňal všetky kritériá útoku na záujem chránený týmto zákonom a tomu zodpovedali aj použité donucovacie prostriedky obžalovaným.

Krajský súd uvádza, že v danom prípade nebolo sporným, že v prípade predmetného skutku došlo k ujme na zdraví poškodeného ako to vyplýva zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, kde

bolo popísané aké poranenia a akým najpravdepodobnejším mechanizmom vzniku utrpel poškodený v kritickom čase. V rámci tohto vedeného trestného konania však bolo podľa obhajoby sporným, či vôbec konanie obžalovaného naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví. Na základe dôkazov vykonaných pred okresným súdom aj krajský súd totožne so súdom prvého stupňa dospel bez akýchkoľvek vážnejších pochybností k záveru o vine obžalovaného M. Y. tak, ako bola táto ustálená v napadnutom rozsudku okresného súdu. Krajský súd si je zhodne s okresným súdom vedomý toho, že oproti sebe tu stoja dve verzie priebehu neskorého večera, resp. noci a účasti osôb na týchto udalostiach, a to na jednej strane podľa opisu obžalovaným M. Y., svedkom K. C. (člen hliadky s obžalovaným), ako aj svedkami B. U. a M. C. (členovia pešej hliadky MP, ktorí vo vysielačke počuli, že pri Oku je nejaká bitka a mala tam byť aj motohliadka). Na druhej strane je tu výpoveď svedka - poškodeného Q. Z. podporená výpoveďami svedkov V. Y., Q. I., B. M., P. C., E. Y., Ing. Q. C. a L. I.. K okolnostiam zásahu príslušníkov obecnej polície a stave na mieste činu sa vyjadrovali aj svedkovia M. E. a M. K., ktorí však samotný zásah obžalovaného voči poškodenému nevideli. Výpovede obžalovaného, poškodeného a jednotlivých svedkov sú podrobne rozpísané v rozsudku súdu prvého stupňa na strane 2 až 8. Pokiaľ okresný súd v rámci napadnutého rozsudku dospel k záveru o pravdivosti a hodnovernosti výpovede svedka - poškodeného Q. Z. a svedkov svedčiacich v jeho prospech a o nehodnovernosti a účelovosti výpovede obžalovaného M. Y., resp. svedkov svedčiacich v jeho prospech, predtým predmetné výpovede podrobil veľmi dôslednému hodnoteniu, a to nielen izolovane, ale aj v kontexte s ostatnými dôkazmi a v konečnom dôsledku potom dospel k správne, logicky odôvodnenému a vykonanými dôkazmi k podporenému záveru o vine obžalovaného M. Y.. Obrana obžalovaného zameraná na tvrdenie, že skutok spáchal za okolností vylučujúcich protiprávnosť trestného činu nezodpovedá stavu veci ani zákonu. Ohľadne takéhoto záveru krajský súd v konkrétnostiach odkazuje na podrobnú argumentáciu okresného súdu na strane 10 až 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorou sa v celom rozsahu stotožňuje, nakoľko má oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom okresný súd sa v tejto časti odôvodnenia rozsudku aj v dostatočnom rozsahu vypořiadal s obhajobou obžalovaného.

Krajský súd odvolaciu námietku obžalovaného, že pokiaľ voči poškodenému použil hmaty a chvaty, teda donucovacie prostriedky, postupoval podľa zákona, vyhodnotil ako nedôvodnú. Obžalovaný zasahoval ako príslušník mestskej polície primárne voči skupine mladých ľudí, prevažne pod vplyvom alkoholu, ktorí sa mali dopúšťať v kritickom čase výtržností. Krajský súd poznamenáva, že v podstate všetky tieto osoby boli v rámci prípravného konania a na hlavnom pojednávaní vypočuté s výnimkou doposiaľ nestotožnenej osoby označenej „L. XX“, ktorá podľa výpovedí mala vyvolať konflikt aj s poškodeným, v dôsledku čoho považoval za potrebné zasiahnuť obžalovaný, spôsobom popisovaným v skutkovej vete rozsudku. V tejto súvislosti je súčasne potrebné poznamenať, že v rámci vyšetrovania už v prípravnom konaní boli vykonané ďalšie dôkazy, ktoré potvrdili pravdivosť tvrdení svedka - poškodeného. V tomto smere krajský súd poukazuje jednak na výpovede vyššie menovaných svedkov vypovedajúcich o konflikte, ale predovšetkým objektívizovanom dôkaze - znaleckom posudku znalca MUDr. Juraja Strechu, PhD. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie stomatochirurgia, ktorý sa vyjadroval k vzniku poranení a ich mechanizmu, pričom znalec vylúčil vznik zranenia použitím hmatov a chvatov, nakoľko hmatmi a chvatmi sa sánka nedá zlomiť. Sánku je možné zlomiť len pri priamom údere tupým predmetom na oblasť sánky a úder môže smerovať z boku, útočník je buď tvárou v tvár alebo od boku, no nikdy nie zozadu. Intenzita úderu musí byť silná, ale tam nejde o silu, ale o rýchlosť úderu a priamosť zásahu na kosť. U poškodeného znalec konštatoval, že nemusela byť sila až taká veľká, pretože anatómia sánky vykazovala veľké oslabenie v miestach, kde došlo k zlomeniu. To oslabenie je prirodzené anatomicky. Vznik poranenia pádom na zem znalec vylúčil a nezodpovedá to ani výpoveďami poškodeného, svedkov, ale ani samotného obžalovaného k ďalšiemu priebehu udalostí. Poškodený po údere pociťoval bolesť, ale nie silnú, keďže mal vyplavené hormóny, ktoré potláčajú bolestivosť, bol tam aj alkohol a opuchy začínajú podľa znalca tak o 5-6 hodín a s tým sú spojené ďalšie zdravotné problémy. Poškodený, ale aj svedkovia vypovedajúci v jeho prospech potvrdili, že poškodený bol po údere do sánky ako omámený, miestami sa pohyboval nekoordinovane, začínal mať bolesti a vyplúval krv. Subjektívne poškodený svoj stav popísal tak, že bezprostredne po údere sánka bola akoby voľná. Skutočnosť, že po návšteve pohotovosti u obžalovaného nebola diagnostikovaná zlomenina sánky, ale táto bola diagnostikovaná až pri jeho opätovnej návšteve zdravotníckeho zariadenia, bola na hlavnom pojednávaní vysvetlená aj svedkom MUDr. Z. V.. Dodatočné zistenie poranenia - dvojitej zlomeniny sánky až ráno nasledujúce po útoku, bolo zdokumentované a znalcom aj svedkom lekárske odôvodnené s jednoznačným záverom, že poranenie poškodeného vzniklo v priamej a príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného voči jeho osobe.

Obžalovaný M. Y. podstatnú časť svojho odvolania založil na opakovane použitej argumentácii, že konal za podmienok vylučujúcich protiprávnosť v zmysle § 25 Tr. zák. (nutná obrana), alebo v zmysle § 28 Tr. zák. (oprávnený výkon práv a povinností). S takouto odvolacou námietkou obžalovaného sa ani krajský súd nestotožňuje a uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, ako na to správne poukázal aj okresný súd v odôvodnení rozsudku na strane XX, že neboli splnené podmienky na posúdenie konania obžalovaného M. Y. ako konania v nutnej obrane podľa § 25 Tr. zák., ani v zmysle § 28 Tr. zák. V prípade uplatnenia výkonu práv a povinností chýba základná podmienka, že spôsob výkonu práv a povinností nesmie odporovať všeobecne záväznému právnemu predpisu a obžalovaný konal práve spôsobom odporujúcim zákonu o obecnej polícii.

K odvolacej námietke obžalovaného týkajúcej sa posúdenia jeho konania ako konania v nutnej obrane krajský súd na doplnenie uvádza: O. verejní činitelia vykonávajú úkony, resp. konajú v rámci svojich zákonných splnomocnení (napríklad zadržanie páchatel'a trestného činu pri čine príslušníkom PZ, ide z ich strany o výkon práva a povinností podľa § 28, a teda proti takýmto úkonom nie je nutná obrana možná, pretože nejde o protiprávny útok - jasne sa k tomu vyjadril aj judikát Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4Tz/128/1976, Rt 55/1977). Naproti tomu treba nutnú obranu pripustiť proti takým útokom verejných činiteľov, ktoré sú postihnuté vadami, ktoré ich zbavujú povahy takýchto úkonov. Sú to úkony, ktoré vôbec nenáležia do vecnej právomoci tých verejných činiteľov, ktorí zakročujú a samozrejme i tie, ktoré tvoria skutkovú podstatu trestného činu a na vylúčenie tohto trestného činu nie sú v konkrétnom prípade žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, najmä tu nie je výkon práva a povinností. Krajský súd konštatuje, že v danej veci neboli splnené podmienky na konanie v nutnej obrane práve obžalovaným, pretože konanie v nutnej obrane musí smerovať v zásade proti tomu, kto vedie útok v zmysle § 25, nie proti nezúčastnenej osobe, ani nesmie zasahovať do iných chránených záujmov spoločnosti a štátu (v čase fyzického zásahu obžalovaného voči poškodenému, poškodený na obžalovaného neútočil, bol tu iný konflikt medzi poškodeným a neznámou osobou označovanou L.). Len útočník totiž nesie za útok zodpovednosť, pretože len on ho prevádza. Z vykonaného dokazovania možno jednoznačne ustáliť, že poškodený nebol prvoplánovo tým útočníkom, ktorý by viedol útok proti inej osobe, a to či už voči obžalovanému alebo osobe označovanej ako L.. Navyše ako vyplynulo z výpovedí svedka - poškodeného, svedkov Y., M., C., Y., M., samozrejme s výnimkou neidentifikovanej osoby označenej ako L., ktorá fyzickú potýčku zrejme začala ako prvá, išlo preukázateľne o vzájomné trhanie a okopávanie sa, t.j. bagateľné útoky takej intenzity, že aj eventuálna nutná obrana by musela byť extrémne slabá. Základným kritériom na posudzovanie toho, či nutná obrana bola celkom zjavne neprimeraná nielen spôsobom útoku, ale aj útoku ako celku, nie sú použité prostriedky obrany, ale spôsob ich použitia. Podporným kritériom na posúdenie či nutná obrana nie je celkom zjavne neprimeraná spôsobu útoku a tým vlastne celému útoku je kritérium škody spôsobenej obranou. Škoda sa v podstate prejaví na záujmoch obrancu alebo na tých istých záujmoch, na obranu ktorých obranca vystúpil (obžalovaný), ak je reálne spôsobená útokom a na záujmoch útočníka. Vzhľadom na vyššie konkrétne uvedené skutočnosti sumárne odvolací súd konštatuje a uzatvára, že odvolacie námietky obhajoby pre posudzovanie konania obžalovaného v nutnej obrane nie sú súladné s teoretickými východiskami pre konanie osoby v nutnej obrane.

K obhajobnej námietke požadujúcej alternatívne k ust. § 25 Tr. zák. použitie ustanovenia § 28 Tr. zák., t.j. výkon práv a povinností, v zmysle ktorého čin inak trestný nie je trestným činom, ak ide o výkon práva alebo povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzného právného predpisu z rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci, splnenia pracovných či iných úloh, alebo zo zmluvy, ktorá neodporuje všeobecne záväznému právnemu predpisu, ani ho neobchádza; spôsob výkonu práv a povinností nesmie odporovať všeobecne záväznému právnemu predpisu, krajský súd vo všeobecnosti poznamenáva: Keďže je výkon práva a povinností okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť činu, nie je možné proti nej použiť inú okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, napríklad nutnú obranu. Ak však osoba oprávnená na výkon práva a povinností úplne zrejme prekročí svoje oprávnenie (či povinnosť) nejde o výkon práva a povinností. V závere znenia ustanovenia § 28 ods. 1 Tr. zák. sa vyžaduje, že spôsob výkonu práva a povinností nesmie odporovať všeobecne záväznému právnemu predpisu. Inak sa § 28 Tr. zák. nepoužije, resp. neuplatní sa na tú časť správania, ktoré je charakterizované spôsobom výkonu práva a povinností odporujúcim právnemu poriadku. To znamená, že ak je vo všeobecne záväznom právnem predpise určený presný spôsob výkonu práva a povinností, musí byť presne dodržaný. V danej veci súd prvého stupňa dospel k správnomu právnemu záveru, že konaním obžalovaného boli porušené ustanovenia § 7 písm. b) Zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v

znení neskorších právnych predpisov, v zmysle ktorého je príslušník obecnej polície pri plnení úloh povinný dbať na vážnosť, česť, dôstojnosť občanov a svoju vlastnú a nepripustiť, aby občanom v súvislosti s činnosťou obecnej polície vznikla bezdôvodná ujma a prípadný zásah do ich práv a slobôd neprekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného zákroku. Obžalovaný pri zákroku ako príslušník mestskej polície najskôr zasahoval vo veci oznámenia o rušení verejného poriadku a fyzického napádania sa viacerých osôb. Následne bez splnenia podmienok ustanovenia § 14 zákona č. 564/1991 Zb., v zmysle ktorého je príslušník obecnej polície oprávnený použiť hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany, pričom hmaty a chvaty je príslušník obecnej polície oprávnený použiť ak osoba kladie pasívny odpor, čo v danom prípade jednoznačne splnené nebolo, pretože obžalovaný sa zozadu priblížil k poškodenému, ktorý ho vôbec neregistroval, nevyzval ho na upustenie od protiprávneho konania voči inej osobe, ale ho ihneď udrel rukou z boku do sánky, a to takým spôsobom, že mu spôsobil poranenia popísané v znaleckom posudku. Z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti aj odvolací súd konštatuje príčinnú súvislosť medzi zavineným konaním (v nepriamom úmysle) obžalovaného a následkom, ktorým v tomto prípade bola ujma na zdraví. Ak chcel obžalovaný zabrániť pokračovaniu roztržky medzi poškodeným a L.m, mal a mohol využiť inú formu fyzického zásahu voči poškodenému, ktorou by mu nespôsobil ujmu na zdraví. Obžalovaný konal v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák., pretože vedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Obžalovaný zaútočil na takú časť tela poškodeného a takým spôsobom, že musel byť minimálne uzrozumený s tým, že takýmto fyzickým útokom na poškodeného mu môže spôsobiť ujmu na zdraví majúcu povahu ublíženia na zdraví. Možno teda konštatovať, že bola naplnená dokazovaním aj subjektívna stránka trestného činu, ktorá predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R/2011). Krajský súd záverom tejto časti poznamenáva, že ak si aj situácia vyžaduje zásah policajta, tento policajt nesmie viesť zásah takým spôsobom, aby inému spôsobil ujmu na zdraví, bez akéhokoľvek príčinenia tejto osoby, tak ako tomu bolo v tomto prípade.

Ako prilievajú nie je možné posúdiť odvolaciu námietku obžalovaného odvolávajúcu sa na tvrdenia svedkov E. a K., ktorí potvrdili, že na verejnom priestranstve sa odohrávali výtržnosti, avšak toto nemá súvis s legitimitou zásahu obžalovaného v zmysle § 14 ods. 1 písm. b) Zákona o obecnej polícii, na ktorý sa odvoláva obhajoba. Pokiaľ obhajoba poukazovala na možné zastrašovanie svedka M. E. v priebehu konania práve v súvislosti s jeho výpoveďou v tejto trestnej veci, táto okolnosť žiadnym relevantným dôkazom preukázaná v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní nebola a nemožno ju hodnotiť v prospech obžalovaného ako to uvádzala obhajoba v rámci odvolania.

Vinu obžalovaného ohľadne spáchania skutku právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví nie sú dostatočne spôsobilými spochybníť ani výpovede svedkov kolegov obžalovaného M. C. a B. U., ktorých ani žiadny zo svedkov na mieste činu neregistroval, jediný prítomný bol svedok K. C., kolega zasahujúci s obžalovaným, ktorý potvrdil, že obžalovaný použil voči poškodenému hmaty, chvaty tak, že poškodeného chytil za rameno a druhou rukou v oblasti tváre a líca ho stiahol na zem, čo však je vyvrátené výpoveďami svedka - poškodeného aj ostatných svedkov vypovedajúcich ku skutku (Y., M., C., Y., M.), ale aj objektívne znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo. Navyše skutočnosť, že poškodený mal byť napadnutý mestským policajtom bola bezprostredne po skutku preverovaná aj štátnou políciou a k čomu vypovedal svedok M. L., ktorý potvrdil zdravotný stav poškodeného v danom okamihu, ktorý nasvedčoval tomu, že utrpel nejaké poranenie a bola mu z tohto dôvodu privolaná aj RZP a následne bol odvezený na ošetrovanie na urgentný príjem do Vojenskej nemocnice v Ružomberku, čo verifikujú aj lekárske správy.

V ostatnom ohľadne viny obžalovaného M. Y. krajský súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorou argumentáciu sa krajský súd plne stotožňuje, nakoľko má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Krajský súd potom uzatvára, že obžalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť vecne správne a zákonné rozhodnutie okresného súdu o vine obžalovaného.

Na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného M. Y. krajský súd ďalej preskúmaval správnosť a zákonnosť výroku o vine a treste rozsudku zo dňa 11.10.2021 vo vzťahu ku

skutku zo dňa 6.7.2018, právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zohľadniac odvolacie námietky prokurátora.

Na podklade prokurátorom podaného odvolania odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu žalovaného trestného činu právne kvalifikovaným ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Plniac si prieskumnú povinnosť ďalej krajský súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku vo vzťahu k odsudzujúcemu výroku rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd opätovne v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam, ktoré sa následne premietli do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku pre žalovaný skutok s úpravou právnej kvalifikácie, tak ako to vyplýva z výroku o vine napadnutého rozsudku. Len sama skutočnosť, že prokurátor sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktoré našli svoj odraz v zmene právnej kvalifikácie v odsudzujúcom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Reagujúc na odvolacie námietky prokurátora ohľadne vypustenia právnej kvalifikácie konania obžalovaného podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v právnej vete rozsudku krajský súd na doplnenie argumentácie okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza:

Súd prvého stupňa nepochybil, pokiaľ zistený skutok spáchaný obžalovaným M. Y. právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a nie aj ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. S takým záverom sa stotožňuje aj krajský súd avšak z iných dôvodov ako to uviedol okresný súd:

Objektom trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je záujem štátu na riadnom výkone právomoci verejných činiteľov a na ochrane práv a povinností fyzických a právnických osôb. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t.j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatela okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Znakom „v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“ sa rozumie akékoľvek neoprávnené majetkové alebo aj materiálne zvýhodnenie, na ktoré by páchatel alebo iná osoba nemali právo (napr. aj nestíhanie páchatela trestného činu a pod.). Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“ treba vykladať tak, že ide o obchádzanie zákona alebo iného právneho predpisu vydaného na základe zákona. Pod pojmom „prekročí svoju právomoc“ sa rozumie konanie páchatela, ktorý vykonáva činnosť, ktorá patrí do právomoci iného verejného činiteľa (nadriadeného, prípadne aj podriadeného, pokiaľ páchatel nemá právomoc vec vybaviť sám).

Pojem verejného činiteľa zákon vymedzuje zo štyroch základných hľadísk (§ 128 ods. 1 Tr. zák.):

- musí ísť o prezidenta Slovenskej republiky, poslancu Národnej rady Slovenskej republiky, poslancu Európskeho parlamentu, člena vlády, sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudcu, prokurátora alebo inú osobu zastávajúcu funkciu v orgáne verejnej moci, príslušníka ozbrojených síl, osobu v služobnom pomere, starostu, predsedu vyššieho územného celku, poslancu orgánu územnej samosprávy, štátneho zamestnanca alebo zamestnanca orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osobu, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notára, súdneho exekútora, člena lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osobu, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, sudcu alebo úradníka medzinárodného súdneho orgánu uznaného Slovenskou republikou alebo funkcionára alebo iného zodpovedného pracovníka orgánu činného v trestného konaní iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi Európskej únie,

ak na území Slovenskej republiky vykonáva úkony trestného konania takého štátu alebo orgánu; pre jeho ochranu sa podľa ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby úkony trestného konania vykonával v súlade s medzinárodnou zmluvou alebo so súhlasom orgánov Slovenskej republiky,

- musí sa podieľať na plnení úloh spoločnosti a štátu,
- musí pritom používať právomoc, ktorá mu bola zverená v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh,
- trestný čin musí byť spáchaný v súvislosti s touto právomocou a zodpovednosťou.

Ak niektoré z týchto hľadísk nie je splnené, nejde o verejného činiteľa.

Aby obžalovaný mohol byť považovaný za verejného činiteľa, nepostačuje len správne zistenie, že v čase činu bol príslušníkom Mestskej polície v Ružomberku (§ 5 ods. 1 zák. č. 564/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), a že sa podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu, ktorými treba rozumieť výkon dôležitých verejných funkcií. Súčasne musí byť tiež splnená aj podmienka, že používal pri tom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Chápanie pojmu právomoci obžalovaného v súvislosti s jeho konaním, z ktorého bol uznaný vinným (zboku udrhel rukou Q. Z., na oblasť pravého tela sánky, čím mu spôsobil dvojité zlomeniny sánky s miernym posunom úlofkov s potrebou operačného výkonu, práceneschopnosti a obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 6 týždňov), prokurátorom nie je správne. Kritériom pojmu právomoc totiž nie je to, o plnenie akej z úloh príslušníka mestskej polície, ktorú obžalovaný zastupoval, navonok išlo, ani to, že porušil povinnosti mestského policajta v zmysle ustanovenia § 7 písm. b) zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších zmien a doplnkov a § 14 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov. Nesporné išlo o konanie, ktoré malo širší spoločenský dosah a dotýkalo sa verejného záujmu, avšak pojem právomoci musí v sebe vždy zahŕňať prvok moci a prvok rozhodovania následne vynútiteľného štátnou mocou, čo v danom prípade splnené nebolo.

V nadväznosti na vyššie uvedené treba opätovne zdôrazniť, že ak sa verejný činiteľ dopustí trestného činu zneužívajúc na to svoje postavenie, zamestnanie, funkciu, prístup k zdrojom a dôveru, ktorá mu bola zverená, nemusí sa dopustiť trestného činu verejných činiteľov. Pokiaľ nespácha trestný čin v súvislosti s právomocou rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a takéto rozhodnutie neobsahuje „prvok moci a prvok rozhodovania“, jeho konanie ani nemôže byť kvalifikované ako trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. V tejto súvislosti krajský súd súčasne poznamenáva, že na to, aby konkrétny verejný činiteľ realizoval právomoc v zmysle § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., musia byť súčasne splnené nasledovné podmienky: 1) musí ísť o rozhodovanie o právach alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, 2) oprávnenie rozhodovať musí byť explicitne priznané Ústavou SR, ústavným zákonom alebo zákonom, 3) také rozhodovanie musí obsahovať prvok moci a rozhodovania. V tomto zmysle výkonom právomoci je riešenie konkrétneho individuálneho prípadu. V právomoci rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb sa zdôrazňuje určitá moc a právo o veci rozhodnúť. V rámci zverenej právomoci je verejný činiteľ oprávnený robiť rozhodnutia a opatrenia, ktoré spôsobom vymedzeným zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi môžu zasahovať do práv a povinností občanov a organizácií v súlade so záujmami spoločnosti a štátu.

Obžalovaný M. Y. vo vyššie uvedených súvislostiach nevykonával právomoc verejného činiteľa a preto nebol verejným činiteľom. Postih obžalovaného za spáchanie prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nie je možný, pretože obžalovaný v tomto konkrétnom prípade nekonal v postavení špeciálneho subjektu - verejného činiteľa ako ho definuje ustanovenie § 128 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ prokurátor navrhol až v odvolaní uznať obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, nakoľko v zmysle § 18 Trestného zákona ku všeobecne priťažujúcim okolnostiam a k okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby postačuje aj zavinenie z nebanlivosti, odvolací súd poznamenáva, že okresný súd správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného a pokiaľ prokurátor až v písomne podanom odvolaní dospel k záveru o potrebe použiť kvalifikovanú skutkovú podstatu ublíženia na zdraví, tento postup nemá oporu vo vykonanom dokazovaní (ani nevyplýva zo záverečnej reči prokurátora), ale javí sa ako alternatívny návrh k vypusteniu kvalifikácie prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., t.j. pôvodnej kvalifikácii uvedenej v obžalobe. V zmysle prokurátorom uvádzaného ustanovenia § 138 písm. h) Tr. zák. sa má jednáť o porušenie dôležitej povinnosti, teda nie akejkoľvek povinnosti. Odvolanie prokurátora v tomto smere neobsahuje žiadne konkrétne argumenty na odôvodnenie, že v danom prípade sa jedná o porušenie dôležitej povinnosti. Ak by v tomto smere krajský súd vyhľadával konkrétne argumenty, porušil by tým zásadu kontradiktórnosti.

V súvislosti s odvolaním prokurátora vo vzťahu k odsudzujúcemu výroku napadnutého rozsudku krajský súd vzhľadom na vyššie podrobne uvedené dôvody uzatvára, že prokurátor v rámci zdôvodnenia odvolania neuviedol žiadne také relevantné dôvody a argumenty, ktoré by boli reálne spôsobilé zvrátiť vecne správny a zákonný výrok rozsudku o vine obžalovaného a tomu zodpovedajúce ukladanie trestu (ktorému výroku sa bude súd podrobnejšie venovať nižšie) a odvolanie prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení pri určení trestu.

Pri učení druhu a výmery trestu obžalovanému M. Y. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Napokon treba konštatovať, že okresný správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody (z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku) vo výmere 6 mesiacov a jeho výkon mu za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 2 roky, keď túto bolo možné obžalovanému určiť na 1 až 5 rokov (určenie dlhšej skúšobnej doby na 2 roky je odôvodnené aj závažnosťou trestnej činnosti - spôsobenie ujmy na zdraví). Obžalovanému možno uložený trest odňatia slobody podmienienečne odložiť na skúšobnú dobu, nakoľko obžalovaný nemá v odpise z registra trestov žiadne záznamy a jedná sa o spáchanie menej závažnej trestnej činnosti - prečinu. V prípade obžalovaného bola správne zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., nakoľko obžalovaný viedol pred spáchaním tohto skutku riadny život. Súčasne súd prvého stupňa u obžalovaného správne nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť. Za tohto stavu u obžalovaného pri ukladaní trestu bolo namieste aplikovať ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák., ako takto správne a v súlade so zákonom postupoval súd prvého stupňa. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienienným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky za zákonný a spravodlivý. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa žiadne také okolnosti, ktoré by viedli k záveru o neprimeranej dĺžke konania, a ktoré by bolo nutné zohľadniť v uložení miernejšieho trestu obžalovanému.

Na záver krajský súd poznamenáva, že aj keď obžalovaný spáchal prečin, v danom prípade neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. (tzv. materiálny korektív). Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Nakoľko obžalovaný v danom prípade v postavení príslušníka mestskej polície, ktorého primárnou úlohou je chrániť zákon a oprávnené záujmy iných osôb, porušením predpisov o obecnej polícii, a to porušením viacerých povinností uložených mu podľa zákona, spôsobil poškodenému Q. Z. ujmu na zdraví, závažnosť obžalovaným spáchaného prečinu nemôže byť vyhodnotená ako nepatrná.

Súčasťou trestného konania je adhézne konanie upravené v ustanoveniach § 287 Tr. por. a § 288 Tr. por., v nadväznosti na § 46 a nasl. Tr. por. Prostredníctvom adhézneho konania sa umožňuje poškodenému dosiahnuť čo najskoršie priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Trestný poriadok definuje poškodeného v § 46 ods. 1 ako osobu, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Ak je škoda spôsobená trestným činom v skutkovej vete rozsudku ustálená a nebola do vyhlásenia rozsudku uhradená celá alebo jej časť, je povinnosťou súdu pri uznaní viny obžalovaného vždy rozhodnúť v adhéznom konaní o náhrade škody, pokiaľ tomu nebráni zákonná prekážka. Zákonnou prekážkou by mohlo byť napr., že nárok na náhradu škody nebol riadne a včas uplatnený, že bol uplatnený neoprávnenou osobou, alebo že je premičaný a pod. O včasnom uplatnení nároku na náhradu škody možno hovoriť len vtedy, ak bol nárok uplatnený najneskôr do skončenia

vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania (§ 46 ods. 3 Tr. por.). Riadne uplatnenie nároku na náhradu škody znamená uvedenie dôvodu a výšky uplatneného nároku.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, v tomto smere krajský súd vyhovel odvolacej námietke poškodeného, pretože konštatoval, že výrok o náhrade škody nezodpovedá stavu vecí a zákonu, keď súd prvého stupňa postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Prvostupňový súd pri rozhodovaní o nároku poškodeného Q. Z. na náhradu škody ustanovenie § 287 ods. 1 Tr. por. neaplikoval dôsledne a pochybil, keď poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces s odôvodnením, že na vyslovenie povinnosti náhrady škody nebol podklad, s poukazom na ust. § 20 zákona o obecnej polícii č. 564/1991 Zb., podľa ktorého obec zodpovedá za škodu spôsobenú príslušníkom obecnej polície v súvislosti s plnením úloh ustanovených týmto zákonom.

Práve ustanovenie § 20 Zákona o obecnej polícii č. 564/1991 Zb., hovorí, že obec zodpovedá za škody spôsobenú príslušníkom obecnej polície v súvislosti s plnením úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí ak ide o škodu spôsobenú osobe, ktorá svojím protiprávnym konaním oprávnený a primeraný zákrok vyvolala.

V tomto konkrétnom prípade obec nezodpovedá za obžalovaným spôsobenú škodu v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia. Zodpovednosť obce za škodu spôsobenú obžalovaným by bola daná v prípade plnenia úloh ustanovených zákonom o obecnej polícii. Vykonaným dokazovaním ale nebolo preukázané, že by obžalovaný v čase skutku postupoval v súlade s týmto zákonom, práve naopak porušil ust. § 7 písm. b) a § 14 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších zmien a doplnkov ako sa uvádza v skutku výroku o vine, v dôsledku čoho spáchal trestný čin, a teda za takto spôsobenú škodu zodpovedá obžalovaný.

Poškodený v rámci podaného odvolania navrhol obžalovaného v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazat' k náhrade škody vo výške 2.598,80 eur (titulom bolestného vo výške 2.003,40 eur, náhrady ušlej mzdy 496 eur a nákladov na zakúpené lieky a šľavy vo výške 99,40 eur). Krajský súd zistil, že poškodený si nárok na náhradu škody titulom bolestného vo výške 2.003,40 eur, uplatnil riadne a včas (presným vyčíslením do skončenia vyšetrovania) vychádzajúc z bodového ohodnotenia bolestného určeného znaleckým posudkom z oboru zdravotníctvo. Škoda nebola poškodenému doposiaľ uhradená ani čiastočne. Poškodený až v konaní pred súdom uplatnil ako nárok na náhradu škody ďalšie položky (náhradu ušlej mzdy 496 eur a náklady na zakúpené lieky a šľavy vo výške 99,40 eur), v tejto časti si škodu neuplatnil riadne a včas, preto o týchto ďalších nárokoch nároku ani krajský súd nerozhodoval osobitným výrokom.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/62/2019 zo dňa 11.10.2021 zrušil v napadnutom výroku, ktorým bol poškodený Q. Z. s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Následne krajský súd za splnenia zákonných podmienok podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému M. Y. uložil povinnosť nahradit' poškodenému Q. Z. škodu vo výške 2.003,40 eur. Keďže poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. odvolanie nepodala, krajský súd sa v odvolaní nezaoberal jej nárokom, hoci to navrhoval poškodený Q. Z. v podanom odvolaní.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.